

пустнали Аби въ стаята при майка ѝ; казали ѝ, че мама е тежко болна и че Аби трѣбва да си играе самичка въ своята стая.

Момиченцето, облѣчено въ топла дреха, излѣзло отъ кѹщи и отишло да потича на улицата. Изведнажъ ѝ дошло на умъ, че баща ѝ е въ крепостъта и дори не знае, че майка ѝ е болна: трѣбва да му се съобщи; тя сама ще направи това.

Следъ единъ часъ Лордъ-генералътъ повикалъ сѹдиитѣ при себе си. Начумеренъ, сърдитъ стоялъ той и очаквалъ да чуе, какво ще му кажатъ.

— Ние се помѹчихме да ги склонимъ — казалъ единъ отъ сѹдиитѣ — молихме ги дори, но напраздно! Тѣ отказаха да теглятъ жребий, и предпочитатъ да умратъ.

Лицето на Кромвела се намръщило, но нищо не казалъ.

Следъ минутно мълчание издумалъ бавно:

— Не! И тримата нѣма да умратъ. Ние ще хвърлимъ жребий вмѣсто тѣхъ.

Сѹдиитѣ се зарадвали.

— Пратете да ги доведатъ! Нека влѣзатъ въ съседната стая оставете ги единъ до другъ, съ лице обрнато къмъ стената и вържете рѹцетѣ имъ отзадъ... Когато дойдатъ, повикайте ме.

Като останалъ самъ, Лордъ-управителътъ казалъ на дежурния офицеръ:

— Идете и ми доведете първото дете, което срѣщнете на улицата.

Следъ минута дежурниятъ се върналъ, като водѣлъ за рѹка Аби. Дрешката ѝ била засипана съ снѣгъ.

Тя веднага се затекла къмъ Кромвела, чието име извиквало ужасъ у всички, покатерила се на колѣнетѣ му и казала:

— Азъ ви познавамъ, Съръ! Вие сте Лордъ-генералътъ; вие ме гледахте винаги много мило. Нали ме